

Forhold. Hans Trang, er netop bleven fremkaldt ved, at han, da han var Politibesjættet i Hertugdømmerne, for sit danske Sindelag kom i Opposition til en tydsksindet Ammand og hans Undergivne; og derfor maatte forlade sin Stilling. Han maatte da flytte hid og did med sin Familie, og Enhver kan begribe, at det derved maa sættes Penge til, naar Folk da ikke ere større Kapitalister. Da han fik sin nuværende Stilling, var han derfor aldeles forarmet, ja endog i Gjæld, og det er det, der endnu trykker Manden og vil blive ved at trykke ham, idet han ikke kan komme til Opveksling med den Gæge, han faaar. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale mit Endringsforslag til det høie Thing.

Bille: Det Forslag, jeg har tilladt mig at stille, har den særlige Anbefaling ligesoverfor det høie Thing, at det ikke gaar ud paa personlig Fordel for nogen enkelt Mand, og der kan saaledes ikke være nogen Tale om, at særlig Velvillie for Personer skulde gjøre sig gjældende. Mit Forslag gaar ud paa, at Thinget skal anbefale til Justitsministeren det Andragende, som er indkommet fra det franske Selskab „Société de secours aux blessés militaires“. Dette Selskab arbejder for et formaal, som ikke kan Andet end i højeste Grad gjøre Krav paa Deltagelse og Interesse overalt; hvor der er nogen Følelse for menneskelig Nød og Elendighed; Selskabet virker for det samme formaal, som hos os i sin Tid den Centralkomite, der arbejdede for Saarede og Faldnes Efterladte, og efter hele den Gang, som Krigen i Frankrig har taget, efter de store Offre, som Nationen har maatte bringe, og de følelige Byrder, som Landet maa bære for at friskjabe sig for den fjendtlige Besættelse, er det indlysende, at Frankrig er mere ude af Stand, end vi i sin Tid vare det, til at sørge for de Mangfoldige, der enten som Saarede eller som Efterladte af de Faldne trænge til Hjælp og Bistand. Det Andragende, der er indgivet til Justitsministeren, er fremkaldt af den Repræsentant for det nævnte Selskab, der har opholdt sig her i Danmark nogen Tid, nemlig den franske Ingenieur Paul Nolter, hvis Navn er blevet bekendt, ja heromt, kan jeg sige, ved

den vidunderlige Luftfart, som han foretog fra Paris med en Ballon, der i meget kort Tid naaede op til de norffe Hjelde og der dalede ned til stor Forfættelse for Landets Beboere. Han har været Medlem af dette Selskab fra dets Stiftelse, og har været sendt hertil for at virke her til, at Lodsedler i det Lotteri, som Selskabet har oprettet, maatte kunne sælges her i Danmark. Han har i sin Skrivelse, der som Bilag ledsager det Andragende, der er indgivet til Finantsudvalget, nærmere udviklet det hele Forhold. Dette Andragende har faaet det Svar fra Justitsministeren, at der ikke kunde tages noget Hensyn dertil. Justitsministeren har ikke i sin Skrivelse udviklet de Grunde, hvorpaa det har støttet sit Afslag; men man seiler vistnok ikke ved at antage, skimed, da Udvalgets Betænkning støtter denne Formening, at Ministeren har været betænkelig ved at give Tilladelsen, fordi Loven af 6te Marts 1869 om Klasselotteriets Omordning formenes at være uforenelig med en saadan Tilladelse. Jeg maa tilstaa, at saaledes som jeg læser denne Lov, indeholder den ikke noget Forbud imod, at Ministeren kan give en Tilladelse til et Lotteri af den Art, som her omtales. Naar der nemlig staar i Lovens § 2, at al Kolligieren her i Landet for fremmede Lotterier eller Salbydelse af disses Lodsedler skal være forbudt, saa seies der ogsaa til, at „de alt meddelte særlige Tilladelser til Lottospil, vedblive dog at være gjældende for den Tid, for hvilken de ere givne“, og dernæst staar der, „og der skal derhos fremtidig kunne meddeles Bevilling til Lotterier i udelukkende værdædige Diemed, og med indskrænket Afspætningsfreds, saasom til en By eller et Amt“. Jeg læser denne Bestemmelse saaledes, at Justitsministeren kan tillade Lotterier, der ere af rent værdædigt formaal, samt Lotterier, der ere indskrænkede til en enkelt Kreds. Jeg læser med andre Ord dette, „og“, der staar paa dette Sted, ikke, som om det er en dobbelt Betingelse, der stilles, men som betegnende to Betingelser, der kunne stilles ad, saa at een af dem er nok. Det har ikke været muligt for mig i de Forhandlinger, der ere gaaede forud for Loven af 6te Marts 1869, at finde nogensomhelst Veiledning med